

Balul

Blacks

Pe cărarea necuprinsă de a timpului morișcă
orizontul se întinde ca un râu ce curge lin,
obosit de-atâtea veacuri să tot joace-n a lui rișcă
ale omenirii visuri, găuri negre în destin.

În trecut a fost vârtejul unor gânduri de renume
ce i-au modelat voința și i-au dat un nou făgaș
de-a strabate tainic secolii fericiți să își asume
netrăite sentimente, drept al dragostei sălaș.

Ieri, în secolii de legendă, promisiuni au fost sădite
în cuvinte strâns legate de al poeziei har,
de-a lupta pe frontul vieții cu trăiri prea rar gândite
într-o clipă de sfială că ar fi celestul dar.

Azi, cuprins de îndoială, mărginit, adânc privește
cum întreaga omenire își tot leagă pietre-n jur,
cum în neguri fără capăt lumea, într-un joc orbește,
se aruncă râzând sadic de al său, prea crud, sperjur.

Cu o stampă-și vede calea însemnată pe vecie
de-a trăi singuratatea unor gânduri de pripas,
Dar cum nu-și acceptă starea vieții în contumacie,
Orizontul se deschide către- un netrait răspas.

Se deschid în departare ale poeziei ziduri,
un șirag de albe gânduri ce se-nalță-n eșicher
A lor faimă reîmbină armonia unor lieduri
cu imaginea firavă a luminii de pe cer.

Luna își perindă pașii pe a cerului câmpie
și din stea în stea împarte invitații către bal,
căci a poeziei gală va începe ca o vrie
transformând prea neagra noapte într-un curcubeu regal.

În palat se dau în lături porți cuprinse de mistere.
Ale poeziei caturi se deschid spre invitați.
Fiecare-și poartă falnic invitația-n revere,
o insignă ce îi face să se simtă mai bogați.

Din trecuturi de legendă, într-o epoca regală
versuri s-au topit ferice în insigne de poet
ca hrisov de prezentare la a poeziei gală

că ar fi exploratorii unui mit din alfabet.

Mulți cutreieră pe holuri eludând a vieții strajă
și prea crude introspecții îi tot macină pe rând:
Vor putea ei să-nțeleagă, azi, a poeziei vrajă,
vor pricepe Infinitul unui suflet prea plăpând?

Își privesc a' lor insigne cum lucesc în așteptare,
mai să sară de emoții din revere de costum
și o necuprinsă forță îi cuprinde ca o boare
și le da beția vie de-a-nfrunta a lor fatum.

Animată este sala de a gloatei frământare,
toți discută despre viață, despre visuri și iubiri.
Dar deodat', încolonată, drept a poeziei stare
se prezintă o orchestră fără seaman în priviri.

Prim solistă este rima ce în potriviri de sunet
leagă vaste teritorii, antagonice-n destin,
dar care își dau binețe după-un accentuat răsunet,
legând versuri între ele peste-un zgomot clandestin.

Ritmul, iată, o urmează în a poeziei vrajă
ca un soț cuprins de patimi ce se-ntind spre infinit.
Cu trohei și iambi păzește poezia ca o strajă
și o apară de versul, mult prea liber și hulit.

Scânteieri de Infinituri îl urmează-n prezentare
dând orchestrei o sclipire mult prea mică pentru-un gând.
Comparații se înșiră în a poeziei stare,
și ridică întreaga sală, frumusețea-aplaundând.

Vin metafore sa-nchidă a orchestrei înșiruire
și hiberbole duc trena unui rol, azi, desuet,
de a prinde poezia sub feerica simțire
dată de trăirea sortii unui suflet de poet.

În peniță-și poartă ritmul unor frământări interne.
Din trecut spre necuprinsuri el crează, rând cu rând,
ale Nemuririi forme, iar orchestra le așterne
peste secolii de legendă-portative pentru gând.

Dirijor peste cuvinte el conduce epopea
unui șir de nestemate, cald ascunse în cuvânt,
iar orchestra îl urmează prezentându-i clar idea
de a fi trecuta stare sau al noului avant.

Este oare simfonie astă muzică celestă?

Din ce nevăzute ceruri își alege al ei drum?
De ce vechiul o admiră când modernul o detestă?
Cine oare va răspunde întrebărilor duium?

Doar a inimii bătaie va-nțelege ritmul sacru,
va deschide poeziei ale veșniciei uși
și în clipe de restriște va păstra ca într-un nacru
frumusețea unor gânduri ce au suflet de păpuși.

Poezia este suflul unei inimi fără stare,
e orchestra ce răsună peste necruprinsul timp
sau înscrisul din hrisoave, drept tratat de împăcare
între pământearca lume și al cerului zăstimp.

Câte secole vor curge continuând a ei splendoare?
Câte gânduri vor așterne generații drept demers?
Câte punți vor fi legate între lumi cutezatoare,
ce vor încerca să urce munți de patimi într-un vers?

Unii înțeleg tăria sentimentelor divine
și pricep că-i greu supliciul de-a păstra al ei parfum.
Părăsesc cu resemnare sala, unde poezia vine
cu o aura de vise și cu visuri în album.

În album se prinde Noul de a Vechiului patină
și dansează melodia unui joc triumviral
cu poeți, cu sentimente, cu iubirea fără vină
contopiți în idealuri la al poeziei bal.